

Hostblommor.

(Forts. fr. föreg. n:r.)

"Jag reste så ofta det var mig möjligt ut till min fastmål, ty vår stad låg ej så långt från Mimerdalen. Och för hvarje gång jag kom hade hon blifvit magrare och blekare. Men ännu gjorde vi upp planer för vår framtid: hon skulle bara först bli riktigt frisk, sade hon, så skulle hon vid altaret räkka mig sin hand... och vi skulle bli så lyckliga, ack så lyckliga!"

"Det var en varm september dag, Majken hade varit ovanligt lifligt och glad, och vi sutto på 'Utsigtsberget' och sågo ut öfver den lilla sjön. Ett lätt skimmer af sol och värme hvilade öfver skogen och de blommande ängarna, och vinden sjöng sakta i björkarna kring 'Societetshuset'."

"Hvad hon var vacker! En lätt rodnad smög sig öfver de infallna kinderna, ögonen stirrade drömmande ut öfver sjön, och de glöda lockarna ringlade sig kring den rena pannan i skenet af gyllene qvallsol."

"Hon tryckte min hand med sina små magra fingrar och lutade hufvudet lätt mot min axel; hon var trött, stackars liten, hon hade varit så liflig hela dagen, hon behöfde hvila."

"Vi sutto tysta en stund, försjunkna i tankar; då och då nådde sorlet af glada röster upp till oss, annars var allting så förundligt tyst och stilla. Jag böjde mig ned och såg på Majken, hon satt med ögonens slutna, de mörka ögonfransarna föllo långt ned på de lätt rodnande kinderna, och hennes log, ett mildt, lyckligt leende, som åt det smala ansigtet gaf ett nästan öfverjordiskt uttryck."

"Jag smekte henne sakta, för att ej väcka henne. 'Helmer' tryckte jag mig höra en svag viskning, med det ömma tonfall, som jag så mycket älskade att höra; papparna rödde sig sakta... hon drömde, min lilla bleka blomma..."

"Hon drömde — evighetens långa, underbara dröm... hon lyfte aldrig mera ögonen upp till mig, hon låg der hvit och kall i min famn."

"Hennes själ hade gått till ljusare rymder, lifvet hade flytt så tyst, så tyst, att ingen af oss märkt det... Det började dansa för mina ögon, dystra, fantastiska skuggor irrade kring mitt hufvud, och alla stäcke girigt ut armarna efter min Majken. Hu — skulle de följa henne från mig, hon var ju så ung, och lifvet log så vackert mot henne, — hvarför skulle hon ryckas bort?..."

"Skuggorna föllo tätare öfver Mimerdalen, vinden suckade så tungt i högstammiga björkar och deruppe blinkade stjernorna bleka och kalla. Jag böjde mig ned och plockade en bukett af hostblommor — bleka vissna små blommor — och stack dem i Majkens hand hon var själf en liten hostblomma, hon hade lyst så vackert, men hon hade vissnat så tidigt!..."

"Sol och vind, köld och frost hade se'n dess dragit fram öfver själen; det unga varma hjertat har krympt tillsammans och stelnat af lifvets frostvindar, men jag glömmor aldrig min fagra ungdomsdröm. Och hvar gång jag håller en af dessa små hostblommor i min,

så faller jag en liten tår till minnet af min korta lycka. Jag håller af Mimerdalen för Majkens skull; hvar jag vandrar i skuggan af dess ekar hviskar minnet om henne, och hvarje blomma ser på mig med hennes ögon — dessa lifva, grå ögon, som första gången lärde mig förstå hvad kärlek var!"

Vår och fogelsång och blomsterdoft, leende solglimtar, glittrande böljor och ung, spirande lycka. Kärleksvarma, unga hjertan, jublande fröjd och glada förhoppningar...

Två år förändra mycket; Mimerdalen var mera gammalmodig än någonsin, "Societetshuset" var så bräckligt, att dess fogar knappt längre höllo samman. Den nybyggda jernvägen gick fram genom bortersta ändan af parken, hvarigenom de få, som ännu voro Mimerdalen trogna,ingo ett angenämt och uppiggande afbrott i sin enformiga tillvaro genom de förbipasserande tågen."

Det var en stilla qväll i Maj, skymningen sänkte sig smekande öfver Mimerdalen och dess omgifningar. Ljusen voro redan tända i jernvägståget, med undantag af en kupe, der ett ungt par befann sig, som återkom från sin bröllopsresa."

De tittade ut genom hvar sitt fönster, det var så bedärande vackert, när fullmånen om en stund bröt fram genom molnslöjan och strödde sitt silfver öfver skog och dal."

"Mimerdalen", hviskade han sakta och böjde sig inåt för att lägga armen om hennes midja."

"Ja", hviskade hon tillbaka med den drömmande blicken fastad på landskapet, — "se, här på parken... och der ligger doktor Bergers lilla villa! Jag har varit här många somrar, sista gången för två år sedan. — Känner du doktor Berger? — Jaa! inte; han är gammal ungar, — jag kommer just nu ihåg en historia, som han berättade mig sista gången jag var härute. Satt dig ned, min vän, så skall jag berätta dig den... för att döda tiden, tills vi hinna vårt hem!"

Och så berättade hon historien om doktor Bergers lilla hostblomma."

Lyckobud.

Det var mot bakgrunden af en elegant, upplyst salong och fylld af elitgäster med distingerade ansikten och dyrbara sällskapstoaletter, de utförde sin "stora" scen."

Han hade gått på balen för att träffa honom, och det hade hon sagt utan att svepa in den ömtåliga sanningen i fransernas skyddande silkespapper. Hennes hufvud satt fritt och säkert på den hvita halsen, hvarken kring den känliga mannen eller i de klara, något utstående ögonen, som liknade skiftande glas i sin oemotståndliga, kyliga glans, något af flickaktig blyghet. De smala, långa händerna förde taktmesigt solfjädern upp och ned — upp och ned, som en vaggande rytm, under det hon talade."

Han var blek, nervös och uppriord, glad som på guttaverka fram och åter på lanstolens siden, lade pannan i veck upp mot det jemna härfästet, der tätt, mörkt hår, oklanderligt väl konserveradt, tog vid. Han såg onekligen intres-

sant ut, och så fans det något hos honom, som en kvinna aldrig kan motstå, han lockade utan att vilja ega."

Boel Reuter såg emellertid icke alls på honom, var fullt upptagen af att få det sagdt, som hon ville, så brutalt, så hänsynslöst som möjligt, ty någon hade låtit henne förstå, att han var säker på hennes ynnest."

"Ja, som sagdt, jag kom hit för att träffa er" upprepade hon med ett tonfall, som hade hon kastat honom i någon andlig papperskorg. Det var, som om hon icke, första gången dessa orden yttrats, fått nog frost i stämman."

"Mycket förbunden" svarade han."

"Herr Borge, skola vi räkka hvarandra handen?"

"Ja, gerna om fröken så önskar."

"Ja — det vill säga, om ni tror på detta slag af tankeläsning."

"Det gör jag egentligen inte."

Han drog af handsken. "Men experimentet kunde ju vara intressant nog. Skulle vi på det sättet kunna tyda hvarandras tankar, menar ni?"

"Ja, just så. Men det fordras rätt mycket moraliskt mod för att föra en dylik process, och så naturligtvis rent samvete."

"Vis a-vis er, tror jag mig ha båda delarne."

"Godt!"

Hon lade sin hand i hans och satt så tyst en minut. De voro skyddade från nyfikna blickar af en exotisk bladgrupp. Man kände för öfrigt till Boels förkärlek för den s. k. "oasen", dit förde hon alltid sina kameler för att laska sig med lifet flirt "tout a deux".

"Nå, fröken," frågade Edward Borge varmt, "hvad läser ni?"

"Ja, ingenting af vidare intresse, det erkännes. Ni tänker på mig för tillfället, tror, att jag gör detsamma med er, och skriver upp mig i nummerordningen bland era eröfringar."

Han rykte handen till sig."

"Ni mistar er, fröken!"

"Gör jag verkligen? Ja, experimentet är inte ofelbart! Nå, hvad läste ni, herr Borge?"

Han såg på henne med en forskande, nästan sträng blick och sade sedan, som när man skyndar sig att komma öfver en tråkig slagdänga:

"Jag läste ingenting; det låg bara en liten mjuk och varm hand i min, och jag tänkte på, hur den legat på samma sätt i många andra, hur den varmt och smekt och lockat utan att låta binda sig; och jag — han drog ett djupt andetag, reste sig häftigt och slog hårdt handen mot stolarmen — jag förbannade de halfta, frestande löftena, den kvinliga åtrån, som vill ega allt, innan den blottar ens förhållan af sin känslor. Hvad är det för trollkonster, ni kvinnor finna för låga, när det gäller att få mannen att erkänna sin kärlek, och — är den besvarad, ja, då gubbevars kommer den förborgade glöden i ert sinne fram — men våga en gång ni — att vara den första som säger: jag älskar!"

Hon falde långsamt ihop solfjädern; öfver hennes ansigte drog en underlig, djup blekhet. Det var, som tog han upp den stridshandske, hon hemligt kastat, den hon lekt med och måttat mot honom under deras samtal. Nu gaf han henne slag på slag med den. "Herr Borge", sade hon an-

strängt, "det är en teori, ni predikar, som, omsatt i praktik, skulle göra mannen förtvifade, skuggad för oss oss kvinnor, som barnet för sotaren. Ni vill nog ha er rättighet kvar: att taga. Låt oss behålla vår: att utmana."

Nu log hon, hvarken ljusst eller varmt, utan gäckande och hårdt, som man ler mot en fiende, med hvilken vapenhvila skall ingås. Och likväl, hvad hon just i detta ögonblick älskade honom! Lidel-sen brände allt förnuft till aska inom henne, och hon egde endast kvar sitt ytliga "savoir faire" för att rädda apparatserna."

Han ryckte på axlarna och bjöd henne armen."

"Alltså ut till dansen, till 'Gnistrande stjernor' igen" sade han, "den valsen kunde vara er tillagnad, fröken Reuter, så berusar också ni likt ett glimmande fyrverkeri, en hvarje balafons clou".

"Hvar tar di alla edra charmant fraser ifrån, herr Borge, de äro så utsökt väl gjorda, att man af pur beundran inte kommer sig för att se efter fabriksmärket."

Han bockade sig djupt, ironiskt. En kavaljer kom och bjöd upp henne, och han skyndade till en annan dam. Ingendera ville vi sa, att de bäst behöfde särbehand-ling, innan febern blef för våld-am. —

Att Edward Borge höll af Boel så, som den kvinna, han ville ha till hustru, hade han vetat länge, men han ville ej begära, hvad han ej var säker på att få. Bland de tusen och en små kvinnor, som naivt bredde ut famnen i omedveten arlighet, skulle han ej tvekat att "lyckliggöra" någon, men Boel var hög och stolt, mera att tillbedja än de andra. Nu kokade dock hans blod efter det utbrott, han tillät sig, nu ville han säga henne sanningen, men på ett annat sätt än han en gång tänkt. Och när han kom hem på natten, skref han;

"Boel Reuter! Ni är den kvinnna, jag kunde ha älskat, den, som jag alltid skall minnas, och den, jag alltid skall undvika. Hvarför jag säger er detta? Derför, att jag vill, att ni årligt hjälper mig bygga upp muren emellan oss, och derför, att jag fodrar, det ni ej gräfver ut i den några kvinlighets skottgluggar."

Edward Borge."

Hon fick detta underliga bref, jemförde det med andra, som talade om kärlek till henne, bref, der orden afundsjukt åto upp hvarandra i yrande svartsjuka — och hon log...

Så hade dock handsken träffat! Så blef det dock han, som bröt vapenhvilan och begärde fienden hjälp att befästa sitt hotade tankeslott."

Det var en klar, solljus dager öfver hennes skrifbord, när hon skref sitt svar, och pennan löpte fort, utan att darra, öfver papperet. Hennes ansigte var skärt och ungt, dragen veka, som de bli i stor lycka, och blicken underbart klar, då hon skref:

"Edward Borge!"

Ni gaf mig melodien till de ord, mitt hjerta drömde. Hvad bryr jag mig om de konstlade satserna i ert bref! Jag har läst dem, som man läser en text utan djup eller värde. Men emellan de sträfva raderna klang allt det varma och kraftiga, jag älskar. Och muren

kommer jag aldrig att hjälpa till med, ty det vore ett för tungt arbete. Hvarje sten, vår stolthet och trots lade, skulle vår kärlek stöta ned, hvarje remna, tviflet fylde med grus, skulle hoppet ånyo leta sig väg igenom. Bygg, om ni vill, men bygg ensam, och tack, för att ni sagt mig, hvarför muren roses."

Boel Reuter."

Så träffades de igen en dag, då marsolen lofvade jorden snar vår och värmande kysse lif i små, dufna blåsippknoppar, då snön i tjuvpojslek stänkte vattenkaskader öfver den allvarliga mossan och bäcken pratade med spången, som låg öfver diket."

De gingo vägen framåt och tänkte knappast på, hvarthän det bar, höllo hvarandra i handen som tvenne barn, hvilka frukta att något förfärligt skall hända, om de till ofvets släppa något. De hade sagt hvarandra allt, som kunde sägas om lycka och tvifvel och missförstånd, och hur mycket det än var att säga om dessa lifvets faktorer, hade de nu ändtli-gen gått jemt upp."

"Boel", sade han och lät lekfullt hennes hand slänga fram och åter i sin, "tänk, om vi i stället dragit åt skilda håll, hur skulle vi då kunnat uthärda lifvet?"

"Åh, som det stora flertalet", svarade hon allvarligt, "det är i allmänhet, att man är räddare att gå hvarandra till mötes, än att skiljas med outtalade ord på läpparne. De orden suga sig sedan in i sinnet med obotlig bitterhet, men hellre det, tänka de trotsiga människorna."

"Och så bygges muren?"

"Ja, och den blir så hög ibland, att icke ens minnets fogel kan flyga öfver den," sade hon tankfullt."

Han såg på henne."

"När blef du så vis, Boel?"

"Medan jag väntade på lyckan och egde sorgen," sade hon. "Vi kvinnor koncentrera hela vårt lif på en enda punkt, ni måste låta gerna förströ er."

"Ja," sade han, "det har du kanske rätt i, så ser det åtminstone ut, och derför bli vi mindre beklagade."

Hon nickade."

"Der ha vi något ett lara..."

Hon stack plötsligt sin arm under hans och för första gången såg han, hur det glimmade till af tacksamhet i hennes blick; varmt förstående kysste han hennes hand. Hon var då lika hjertegod som han öfver att de ej gått förbi hvarandra på vägen."

Skämt.

LÄTTHJÄLPT. Slagskampen: — Ja, men doktorn har sytt fast örat upp och ned."

Doktorn: — Ja, min sann! Nå ja, låt det vara, nästa gång det blir afslutet ska' vi sy fast det riktigt."

SYN FÖR SAKEN. Pappan: Om du alltid är så där elak, Petter, så kommer din fars hår att gråna af sorg."

Lille Petter (med en blick på sin farmor): Hvilken elak pojke du måtte ha varit, pappa!"

HM! Den gamle fröken: Den där herrn dörborta har beundrat mig hela aftonen. Hvem är han. Väninnan: Han är antikvitets handlare."